

היליון מס' 1739 * כ"ז בניסן תשס"א 20 באפריל 2001

בפני האלוהים, בני האדם ובני חוה
 זוהי שבועה שאנו נשבעים היום
 לבנות את ביתנו על יסודות
 האהבה ובו לשמור תמיד זה לזו מקום
 מקום בו נוכל לשתוק ולהקשיב
 לזכור שגם תורך מגיע ועובר
 לדעת שגילוי הלב יכול גם להכאיב
 ולגלות בכל זאת לפני שיצטבר
 למחול על מארעות ולהלחם בהן ביחד
 לא להפסיק אף פעם לנסות ולהשתפר
 לדעת לבקש סליחה ולקבלה בלי פחד
 ולהכיר בכך שכל אחד הוא גם אחר
 למצוא בתוך לבנו שלווה ואחוזה
 להושיט לזר ולחלש ידנו התומכת
 לתת לכל אחד משנינו הזדמנות שווה
 לצעוד בגאווה אך להצניע לכת
 לגדל את ילדנו בשכל ובמסירות
 וללמדם להימנע מכל שנאת חינו
 להכיר להם את יופיה של יהדות
 אך לקבל גם כל אדם באשר הוא אדם
 זוהי שבועה אשר היום אנו נותנים
 מפני האלוהים ובפני כל הקהל
 ומי ייתן ועוד מאה שנים
 את השבועה הזו לחדש נוכל

מתוך מוסף יום שישי של עיתון מעריב / יאיר לפיד

העמוד הפותח

איך פותחים עלון חדש כשהשבוע החל בנסיבות טרגיות ועצובות כל כך
 עם מותו של בחור צעיר שהפך לחלק מהנוף המקומי - חיליק - בן זוגה של שיפי נפרד מאיתנו
 בטרם זמנו ועל כך שיפי והמשפחה אנו כואבים עמכם כל כך ורוצים לאחל מכל הלב כי השנים
 הבאות תהינה קלות יותר מהתקופה האחרונה שעברה עליכם. השבוע שהחל כך, אף מסתיים בנימה

עצובה - יום השואה לזכר קרובים של חלק מחברי הקהילה שלנו שנספו אז בגרמניה.

אז תסלחו לי אם הפעם הדף הפותח יהיה מעט קורקטי, ללא השראה והומור.
ולמי שעדיין רוצה לדעת מה ניתן לקרוא השבוע בעלון אז הרי הפרטים לפניכם: רחל א' משיבה
לאנדי ומרב על מכתבם לחברה, שושנה ש' תרמה לנו כתבה מקסימה לתקופה זו בדיוק, ג'ק גולן
מתייחס בעצב ועדינות למצבנו החברתי וג'וליה משיבה לאלן א' על כתבתו מהשבוע שעבר.
יהודית ו' מודה - והפעם בפירוט מדויק יותר לכל אותם שנתנו כתף להפקת ה'סדר' השנה, קולין
מסביר ומפרט את ראיתו לגבי נושא ה'שי' לחג ומעמד החבר, אריק א' במדורו הדו שבועי תורם את
השקפתו שלו לגבי ה'שי', המודלים השונים ומה שביניהם ולבסוף - דיווח מטעם הצוות הדמוגרפי
- מה עשו ומה מתכננים לעתיד.

אני מאחלת לכלכם קריאה מהנה ומעניינת ושנעבור את השבוע בשקט ושלווה.
שבת שלום - **דליה** - בשם המערכת

את הפרורים לשבוע הבא
תאסוף עבורנו ארי שטיינר
ספרו לה את שבלבכם
וגלו לה את כל הסודות כדי
שנדע גם אנחנו

ימי הולדת

22/4 יגאל ניימרק
נתן אפשטיין

23/4 רונה אנגלסברג

24/4 שירה שטיינר

26/4 עומר נוי

27/4 סופיה גליק (נכדה)

28/4 רועי אדלשטיין

ימי נישואין

22/4 דינה ועזרא כהן-ישר

27/4 ריטה ורומן ראובנוב

פרורים מהשולחן

- נתחיל בנימה קצת עצובה: השבוע ליוונו את חיליק אמסלם, בן-זוגה של שיפי שוורץ מזה 4 וחצי שנים, בדרכו האחרונה. בסביבות 40 איש (בעיקר בני משק) נסעו מהקיבוץ ללוויה כדי להיפרד ולתמוך. חיליק היה אהוב מאוד על כל הסובבים אותו, ליבנו עם שיפי והמשפחה.
- ושבו בנים לגבולם - גלי (פרנקלין) ויפעת (דבולט) חזרו זה עתה מאוסטרליה, דריה (בלגורי) מסאן-פרנסיסקו ומירית (קוניגס). לפרטים - נסו לפנות לדודו ותמיר (.....)

לעומת זאת, שגיא כץ יצא השבוע לשיקגו. HAVE FUN!

- יריית הפתיחה למשחק כסאות מוסיקליים על חדרי ו. בנים כבר נשמעה.
- כמו כן, הגיעו לביקורי מולדת - גדעון לוי ומרקי דיוויס עם אשתו ושני בניו המתוקים.
- התלתונים חגגו את סיום חופש פסח עם מימונה בפארק. בתפריט: מופלטה, ג'חנון וכל מיני "על האש". היה נהדר. באותו ערב, יצאו הנערים בניצוחה של מעין פלמה לחגיגות המימונה בשמיר. שמענו שהיה טוב.
- ואם כבר בחגיגות אנחנו - בסוף השבוע נערך פסטיבל "בומבמלה" בחוף ניצנים ליד אשקלון. ממקור אמין (דין וסוהר קורן) נמסר כי הארגון לא היה הצד החזק של הפסטיבל ומשפחת קורן חיכתה חצי יום בשער רק כדי לא להיכנס בסופו של דבר לחגיגות. מנגד - משלחת של בני משק שכן הצליחו להיכנס, מוסרת שהיה חוויתי.
- כתה ז' ומלווים, חזרו בתחילת השבוע מטיול בן 8 ימים ממנרה ועד אילת. מיכל דדוש מוסרת שהיה נפלא והדף קטן מלהכיל את החוויות הרבות. לפרטים, ניתן לפנות לכל אחד מהמשתתפים. דדוש, לא משנה מה שתגיד, כולנו יודעים שהתגעגענו!

המשרם

- הרולד וולאך עבר ניתוח - החלמה מהירה! עכשיו הוא יכול להגיע למדפים הנמוכים במרכזית.
- עמית שובל התחתן חתונה אזרחית לפני שבועיים בניו-יורק עם מרי, בחירת ליבו האמריקאית. מזל טוב! נמסר שהזוג הטרי מאושר. חתונה נוספת יותר חגיגות, מתוכננת להיערך בחודש יולי בניו-יורק. תמר ובר יהיו שם.
- ביום שישי זה (למרמים שקוראים ביום ה', זה מחר - תמיר!!!) נערכת הצגת י"ב בכפר בלום. BREAK A LEG.
- בצער רב אנו מודיעים על סגירתו בטרם עת של משק הילדים. החיות האחרונות נמכרו השבוע, מלבד החמור שנשאר לשמור אל השטח. אנחנו מחכים בקוצר רוח לפתיחתו מחדש (בעזרת השם..... ועוד כמה שמות).
- לגן שקד הגיעה סופסוף הננת חדשה בשם עינב, שגם עוברת לגור פה. מאחלים לה התאקלמות מהירה והצלחה בתפקידה החדש.
- שחר (שם בדוי....) מוסר שהשבוע לפני 3,500 שנה יצאנו ממצרים. לכוחותינו שלום.
- הדסה ויואב חזרו בתחילת השבוע עייפים אך עייפים מחופש באוסטרליה. משה גרשמן מוסר שהדסה כבר הספיקה לצעוק עליו והכל בסדר. הדסה מוסרת שמשה פשוט מקנא..... ושנאינו במלבורן כולם בריאים ומאושרים.
- בחדר האוכל שוקלים לפתוח שוב לארוחת בוקר עד שיגמרו המצות למצה בריי (סתאאאם.....).
- פרורי מצה אחרונים נותרו בודדים, מחכים להיאסף מתחת לשולחן בחדר האוכל.

שבת שלום! **אבלין** (טוב, נו.... בעצם **דריה** ושות'')

בית כפר הנשיא משתתף בצערם של שיפי שוורץ ובני המשפחה עם מותו ללא עת של יחיאל (חיליק) אמסלם ז"ל

נזכור את יקירנו

כ"ט בניסן תשנ"ח (1998) - גב' סוניה וגנר
ל' בניסן תשנ"ב (1992) - ג'ו ריפקינד
א' אייר תשמ"ו (1986) - יוחנן סלע
ב' באייר תש"ס (2000) - עופר פרנק
ג' באייר תשכ"ב (1962) - דב גרינגר

מכתב תשובה למירב

למירב, אנדי ובנכם החמוד הקטן, ברוכים הבאים לחברת כפר הנשיא. סוף טוב הכל טוב. אתם מתחילים חיים חדשים עם כל הזכויות והחובות. מרגע זה, ניתנת לכם הזכות והחובה להחליט על נושאים, מהלכים, עמדות ושינויים שישפיעו על חיי כל 286 החברים המהווים קהילת חברתנו. אחד השינויים שהשפיע לטובה על חברת כפר הנשיא הוא הקלפי. לפני כן, כל דבר הוחלט באספה בהרמת יד. לפעמים אם כי לא לעתים קרובות, נדרש אומץ להצביע בעד או נגד עניין זה או אחר, כי כל עיני הקהילה היו מופנות אליך. לעתים הצבעת נגד או בעד מה שבאמת לא רצית להצביע כי למחרת בבוקר היה עליך לפגוש בחדר האוכל, בבתי הילדים או במקום העבודה באדם שעל פי הצבעתך נגרמו לו שמחה או כאב. לזיכרון האנושי יש טווח ארוך ולפעמים הצבעתך השפיעה על מרקם היחסים בינך לבין חברים אחרים. בקלפי ניתנת לכם האפשרות להצביע בעילום שם למה שמצפונך, ראשך, לבך ושכלך אומרים לך. תמיד הצבעתך תשפיע לטוב או לרע על חיי חבריך שלפעמים הם הכי טובים ואהובים עליך. בקלפי הבא, אם הנכם רוצים לקחת על עצמכם חלק מהאחריות הקולקטיבית של הקהילה, יהיה עליכם להצביע לפי מה שנראה לכם הכי צודק והכי נכון לטובת הקהילה ותצביעו בעד או נגד. אולי תהיו בין הרב ואולי בין המיעוט, אולי זה יטיב עם אוהביכם ואולי ירע להם. מה שלא יהיה, הצבעתכם לא תהפוך אתכם לרעים, חוטאים ומסכנים. לא כל מי שמצביע בעד הוא הטוב ולא כל מי שמצביע נגד הוא הרע. גם אלה וגם אלה רוצים לפי ראות עיניהם וכמוכם את הטוב ביותר לעצמם, לילדיהם ולקהילה כולה. אי אפשר לאהוב ולהסכים עם כולם, אבל בהיותנו חברי כפר הנשיא, גורלנו תלוי זה בזה. מה גם

שהחיים לא סטטים ולעתים בלתי צפויים ומי שאוהבים היום יכולים לשנוא מחר וגם להפך. לא הכל שחור לבן כי אנחנו בשר ודם עם כל המעלות והמגרעות. אני מכל הלב מאחלת לכם המשך הילדות הנהדרת, שתבנו ביתכם ביננו שתגדלו ילדיכם לתפארת. אז שוב, ברוכים הבאים חבריי החדשים.

רחל אבידור

מזל טוב

לציון ונילי
לבטי דוארי
ולכל המשפחה
עם הולדת הבן-הנכד

בין פסח ליום העצמאות

לפני כיותר מעשר שנים נפטר אביה של חברת ילדות שלי. בארנקו האישי, מצאה הבת פיסת נייר עיתון מצהיבה מקופלת בקפידה. "אני יהודי". הכתבה שלהלן. הלכה איתו לכל מקום שהלך. - זהות. אני שומרת אותה בין אוסף המילים היקרות שלי. ובכל שנה ושנה בין פסח, ויום השואה ליום זיכרון ועצמאות, אני מעיינת במילים ורוצה לתת גם לכם לקרוא אותם. הפעם הם שלכם. לקריאה. מילים מעוררות מחשבה.

אני יהודי מאת: שמואל אבידור הכהן

אני יהודי. לא קל להכירני ועוד יותר קשה להגדירני. פרצופים רבים לי דיוקנאות עד אין סוף. זקן אני כאגדה עתיקה, אך גם צעיר אני כתינוק בן יומו. לי מדינה משלי ואף על פי כן אזרח העולם אני. בשום מקום איני רצוי, אבל בכל מקום אני מצוי. מאז היותי, אני נהרג בטבח, נשרף בכבשנים ועל מוקדות. אך חי אני ומעריך ימים יותר מכל משמיד. כשטוב לי אני אוהב להשמיע אנחה יהודית, וכאשר עצוב לי אני אוהב לספר הלצה יהודית. אני מרגיש עצמי שלם דווקא כאשר נשבר לי. אני שר ולפאתי מזרח קדימה, אבל רואה את עצמי כאיש המערב. רבותיי אני כבר חמשת אלפים שנה יהודי, ולבסוף איני יודע.

מיהו יהודי? יש אומרים כי אני יהודי מפני שאני בא מיהודה, אבל אזור יהודה הוא אצלי רק מן השטחים המוחזקים. אני בעיה יהודית, אבל אני גם בדיחה יהודית. אני יותר מידי מאמין באלוהים משאוכל לסמוך עליו. אני כל כך עסוק על פרנסתי עד שאין לי זמן להרוויח. אין לי לא תמול ולא מחר, אבל יש לי גם שלשום וגם מחרתיים. אני גם רוטשילד וגם קרל מרכס, אני גם מנחם מנדל וגם אלברט איינשטיין, אני עשיר כקורח אבל חי מהמגבית היהודית. אני מת לשלום אבל חי רק בזכות המלחמה, כן, כזה אני, כשם שאני יהודי.

שבת שלום ומבורך! **שושנה שרקי**

על הדבש ועל העוקץ

זעקי חלקת אלוהים אהובה שלי.....
בשלוש השנים האחרונות, שתקה המזהה וכאבה. אלה היו השנים של ה"שיניים", ועתה הגיע הזמן

לנסות ולבדוק מה עוללנו לעצמנו. אין ספק, הנזק הוא רב, בעיקר בתחום היחסים הבין-אישיים. והוא נראה בלתי הפיך. במהגר "העסקי" עזב מאוד ובאמת אין סיבה לחיגות. מה שקורה, ולא רק בפרשת השי המבישה, מרגיז בצדק רבים מבינו. החברים הבכירים בין עובדי המהגר הולכים הביתה עם משכורת נאה ונהנים גם מהטבות מפליגות בהשוואה ליתר החברים. אולם המפעל, גם עם הנהלה שכולה "מקצוענית" ומתוגמלת היטב, אינו מראה סימנים של פריצה קדימה. נדמה לי שהגיע הזמן לקבוע בצער שבמתכונתו הנוכחית וברמת היזמות הנמוכה שהוא מגלה, מעטים הסיכויים שהוא יוכל אי-פעם לפתור את בעיותינו הכלכליות. ואילו במהגר ה"קהילה", המצב נראה כלאחר יאוש. גם שם, הבכירים דאגו לעצמם היטב, וגם הם מוציאים הון על יועצים מקצועיים. כידוע, יועצים נהנים ממשברים ומשברים יש אצלנו בשפע. הרי כל דו"ח ארוע יותר, מייאש יותר, מן הקודם.... בסיכום מהיר, אפשר לקבוע שבשני המהגרים, המנהלים ויועציהם אולי שבעי רצון ממצבם הם, וזה לפחות משהו... אך הרי לא זאת היתה מטרת השינויים. הגרוע מכל הוא שאין רואים באופק שיפור משמעותי של המצב. אינני יודע אם המנהלים שלנו, אשר כמו כל המנהלים בעולם עסוקים מאוד, רואים איך השתנינו בשלוש השנים ומה מתרחש באמת מסביבם. להלן כמה נקודות בלבד לתשומת לבם, וכל אחת מהן דורשת טיפול נמרץ ויצירתי אך במציאות הנוכחית, מי יעשה זאת?.....

1. הקיבוץ הפך לשממה. במשך כל שעות היום והלילה, השטח העצום של ה"מחנה" ריק על-פי רוב מכל אדם, ילד ופעילות. ועם הכלבים - הסליחה.
2. במקומות רבים, העזובה שולטת, ערמות אשפה ושאריות חומרי בניין עומדות, נרקבות ומתפזרות. נראה שאיש אינו מטפל בבניינים ובמתקנים מכל הסוגים. שטחים נרחבים נשארים ללא שום השגחה, לא כל שכן טיפוח.
3. שיחות החולין הן רק על התקציבים או ביקורת מרה על הממסד.
4. פניות רבות להנהלה אינן זוכות לתשובה מספקת או לתשובה כלל.
5. איכות מערכת היחסים הבין-אישיים, אף בין בני משק, שהיתה מאז ומתמיד חמימה ומיוחדת לכפר הנשיא, השתבשה לגמרי.
6. הנוף האנושי של כפר הנשיא איבד את חיוניותו, והמספר הרב של בני הגיל המבוגר נותן את אותותיו בכל מקום.

לא הכל ממש שחור, אך האווירה הכללית היא של עגמומיות כואבת. יש נושאים רבים שלא נגעתי בהם, ואין להבין את אדישות ההנהלה ואופן טיפולה בסוגיות שונות. לדוגמא, הנושא הדמוגרפי. נכון שנחוש לנו שינוי דמוגרפי, אך ללא פתיחות ורצון לאתגרים ויזמות, לשינויים בניהול, בכלכלה, בשטח הפיסי והחברתי-תרבותי, קשה להבין מדוע צעירים בעלי יכולת ושאיפות ירצו בכלל לשקול הצטרפות.

ה'ק גולן

תגובה על המאמר של אלן איסטון

קראתי בעיון רב את המאמר של אלן איסטון בדברי לפני שבוע, בקשר להזדקנות ועתיד הקיבוץ. לא אתווכח עם הסטטיסטיקה שלו - אבל ידוע שסטטיסטיקות הן רק מספרים ו"מאחורי" המספרים נמצאים אנשים חיים, נושמים ולרוב ממשיכים לעבוד ולתרום לטובת הציבור. כן אלן, בין 150 האנשים בין הגילים 60-84, יש מספר רב של אנשים שממשיכים לעבוד, חלק במשרה מלאה וחלק במשרה מצומצמת יותר. בין חברים אלה, נמנים הרבה מהנהלת המשק, ועוד מספר חברים שעובדים בעמדות מפתח בקיבוץ וגם בחוץ. לכן, אין להגיע למסקנה ש-134 חברים חייבים "לשאת על גבם" את כל הישוב. יש לזכור שגם ההכנסות מהבטוח הלאומי והרנטות מארמניה, מכסים את רוב הוצאות התקציב והפנסיה שהקיבוץ נותן לחברים הפנסיונרים. לגבי הרעיון המקורי של אלן, המציע ש-4 חברים ותיקים יעבדו במקום שכיר אחד - הוא פשוט לא

מעשי. על פי רוב, השכירים הם אנשי מקצוע ועבודתם דורשת מיומנות מסוימת. כמו כן, העבודות כגון בישול וטיפול בילדים, למשל, דורשות כוח פיזי ואינן מתאימות לאדם מבוגר. מלבד כל זה, איך אפשר להחליף מישהו כל שעתיים בעבודות רגילות כאלה? ולמרות כל זה, הבעיה הדמוגרפית חיה וקיימת - אז מה הפתרון? כן אלו, צדקת - קליטת אנשים מבחון בהחלט מקובלת עלי - חייבים לנסות לקלוט אנשים מתאימים. ומה עם קליטה מבפנים? כדי לאפשר המשך המקום, אנו חייבים להתאמן הרבה יותר כדי לעודד את בנינו ונכדינו לחזור אלינו אחרי השרות הצבאי, לימודים ובסיעה לחו"ל. יש להקדיש מחשבה רצינית וגם משאבים לנושא זה - ליצור תנאים והזדמנויות שימשכו בחזרה את הקליטה הטבעית שלנו, הבנים והבנות.

ג'וליה ניצן

למי תודה למי ברכה

פסח חלף עבר לו. ליל הסדר היה בסדר ויש אומרים שגם למעלה מכך. זאת תודות לרשימה ארוכה של אנשים שעזרו להצלחת הערב, ולהם תודתי ותודת כל אלה שנהנו נתונה:

לג'וני פרנק - אב הסדר שניהל את הסדר בזרוע נטויה ובחן רב.
 לשרה דבולט - שידה בכל, במיוחד על הצד המוסיקלי ויעצה לי מתוך ניסיונה בשנים עברו.
 לנטע אלמן, ג'ויס אב וששון מרקוסון - שארגנו את מקומות הישיבה.
 לאלון בוסקילה ודור מעין - שהיו אחראים על הסאונד.
 לאילנה בן-חנוך - שעיצבה מודעה לחג.
 להלן לזין - על סידור הפרחים.
 לגדי עמית - שקצר והביא שיבולים מהקמה.
 לאריק, לירון וטל לינטון - שהקימו את הבמה במיומנות מרובה.
 למעין פלמה, אודי וגנר, עינת מסר, חלומי מעין, ניסן מעין, רן גינת, אתי וויטהם, יבין בן רשף, אסי שוורץ, וארי טלברג - שתלו את התמונות ותרמו לאווירת החג בחדר האוכל.
 לדנה אילייב - שהייתה אחראית לכוריאוגרפיה של הריקוד ולבנות שרקדו בחינניות רבה - עדי לינטון, נופר מלינה, קורין ומיקה הרמץ, מיה וקים קפלן.
 לצוות המטבח (כולל משה שסידר את קערות הסדר) - על האוכל הטעים.
 לאבלין ולכל המתנדבים - בסידור ובהגשה.
 לדנה שפרונג - שתרגלה את הילדים ל"מה נשתנה".
 למיכל גלוק - שהנעימה לנו בנגינה.
 לחברי המקהלה, לכל השרים וקוראי התפקידים.
 לשמחה ארנולד שעזדה.
 ולכל אלה שהציעו עזרה.
 ותודה מיוחדת לקולין שגילה גמישות מרובה בשעות העבודה שלי.

שנזכה לשמחות

יהודית וויטהם

קולין פרימוסט

שי לחג - אלא מה?

אם החלטתי לתת שי לחג בסך 300 * בענפי המהזר העסקי, על מנת להשוות בין החברים לבין

השכירים, גרמה לעגמת נפש לחברים אחרים אני מיצר על כך ומבקש סליחתם. במועד ההחלטה ובזמן פרסומה, לא ידעתי כי ההנהלה הפעילה של הקהילה החליטה לא לתת כל שי לעובדי הקהילה. בדיעבד, ברור עכשיו שהיה עלי ללחוץ כי יינתן שי גם לעובדי הקהילה. לא עשיתי זאת וגם על כך אבקש סליחתכם.

לדעתי מגיע לכל חברי כפר הנשיא שי ממקום עבודתם, כפי שנהגנו שנים רבות. עכשיו גם הגיע הזמן לתת אותו שי לכל העובדים, חברים ושכירים כאחד. הנהלת הקהילה בישיבתה האחרונה אימצה קו מנחה זה ובעתיד יש לצפות לחג שהוא כולו שמחה ללא המרור. נשאלת השאלה, ומה לגבי אותם חברים שכבר אינם עובדים? לכך אתייחס בהמשך.

שינוי מעמד החבר מאז שיטת התקציב המשולב
עשרות בשנים החברים חיו מרווחי הענפים (ולפעמים גם כשהרווחים היו בירידה מהלוואות ממוסדות) כך שתנאי יסודי להבראת קיבוצים שאין להם מפעל מוצלח מאוד, הינו לבסס את הוצאות הקיום על ההכנסות מעבודת החברים, כאשר הרווחים מיועדים לתמיכה באלה שכבר פרשו מהעבודה (פנסיונרים) או שאינם מסוגלים לעבוד (מוגבלים).

על מנת לדרבן את החברים למקסימום מאמץ, הוכנסו שיטות של תמריצים ישירים, או על ידי "תקציב משולב" או על ידי "רשת ביטחון".

כי ללא אותו תמריץ ישיר עבודת החברים במשך השנים נחלשה, והגענו למצב שברוב הקיבוצים החברים עבדו פחות שעות מעמיתיהם שמחוץ לקיבוץ באופן משמעותי. בעיה נוספת, נפרדת, השקענו יותר מדי עבודה ב"שירותים" למיניהם על חשבון עבודה מחוללת פרנסה. אין ספק שהשינוי גרם להתייחסות אחרת לעבודה ובעצם הפכנו ל"שכירים" במקום "עצמאיים" כדלקמן:

65	חברים	עובדי חוץ	שכירים אצל אחרים -
40	חברים	עובדי המפעל	שכירים ב"אמצע הדרך" -
40	חברים	עובדי המגזר העסקי	שכירים מחוללי פרנסה -
60	חברים	עובדי המגזר הקהילתי	שכירים נותני שירותים -
205	חברים	סה"כ עובדים (שכירים)	

ישנם עוד כ-75 חברים שיצאו ממעגל העבודה, והם מתקיימים מרווחי המפעל והמגזר העסקי ("פנסיה תקציבית") ומהפנסיה של ביטוח לאומי, רנטות, וכו'.

זכויות של שכירים

על מנת לתת תמריץ ישיר לחברים, ויתרנו על חלק גדול מה"שוויון" שהיה נהוג אצלנו עד לאותו שינוי. היום קיים קונצנזוס רחב ביותר שבעצם לא הייתה ברירה, ואחרת היינו מתרסקים כלכלית. מצבנו עדיין קשה מאוד, אבל תוך שנתיים חל גידול מרשים בהכנסות מעבודת החברים (1,300,000 * מעבודת חוץ ועוד 700,000 * מעבודה במפעל ובמגזר העסקי!).
על פי חוק מגיע לכל שכיר ימי חופש בתשלום, הבראה ודמי פיטורים: ועל פי הנוהג, פנסיה, ביגוד ושי לחג. בשנים האחרונות הכנסנו את כל האלמנטים הנ"ל ל"תלוש" של החברים פרט לשי לחג. בחג זה תוקן המעוות לגבי המגזר העסקי ובעתיד גם לגבי עובדי הקהילה.

מהיכן יבוא הכסף לשי?

השי אינו על חשבון תקציב הקיום, אלא על חשבון מקום העבודה. וכמו שכל ענף משלם עבור ימי חופש ביגוד ופנסיה, עכשיו ישלם גם עבור השי פעמיים בשנה. אם למשל המרכולית משלמת כ-225,000 * לשנה משכורת לעובדיה, עכשיו תשלם עבור השי עוד 2,400 * לשנה ע"י העלאת מחירים (0.1%) או בצמצום בהוצאות אחרות. כך בענף האבוקדו, בחדר האוכל או בגיל הרך.

פתרון מושלם?

במציאות קשה למצוא פתרונות מושלמים, אבל נראה לי שזהו פתרון הולם והגיוני. מה בקשר לפנסיונרים שהשקיעו בעבר בבניית הענפים והמפעל? לדעתי, טוב נעשה אם נחליט להחזיר "תקציב" שי לחג רק לאלה שאין להם ענף היום אבל תרמו בעבר.

שיחה פתוחה עם שריטה

כל מה שרציתם לדעת ולהבין ולא ידעתם למי לפנות
שיחה עם שריטה - ביום שישי 20.4.01 בשעה 09:45 במועדון החברים.

כולם מוזמנים - **הלין**

תודה מכל הלב

תודה לאבי - אבא בעל חזון יוזמה ותעוזה שלא שעה לחרדות וחששות ההורים והוציא את ילדינו מכפר הנשיא למסע של שמונה ימים בין גבולות הארץ.
תודה לפט, אמא שאירגנה את האוכל לטיול,
ותודה לליאור המדריך ולהורים המלווים - מיכל ועירית.
ותודה מיוחדת גדולה וענקית למשתלת הערערים שתרמה את רכב המרצדס שלה לטיול כל השבוע,
ומימנה את הדלק למסע.

כל הורי ילדי כתה ז' - **כיתת כלנית**

השמה ו/או הסבה מקצועית

לנשים בעלות יכולת בקבוק המתחדש
מי שמעוניין להשתתף בסדנא - בת 6 מפגשים שתתקיים באולם המועצה בימי חמישי החל מ-3.5.01
בין השעות 14:00 עד 19:00, נא ליצור קשר עם ארמל ליימן - 6816661.

פרטים נוספים וספחי הרשמה - אצל **דורית** במרפאה.

בינינו לבין עצמנו

תגובות

בוכים וסובלים אם הבריות בוכות, יש לזה כמה סיבות: או שהם בכינים, או שזה כואב להם, או שהם מוכי גורל.... בגליון האחרון של 'דברי', התייחסו מספר חברים לבעיית הישי' (בלועזית HANDOUT) שאלה שעובדים במפעל ובמגזר העסקי קיבלו. לא כדאי להטיף להם מוסר זל ולומר "הצטרפתם לעבוד במפעל או לגלות יוזמה ולמצוא פרנסה במקום עבודה בחוץ". אין כיום מקומות עבודה במפעל למי שאין לו תעודות המעידות שהוא שייך לליגת העל ובאזור האבטלה גוברת. הפער קיים והוא תוצאה של השיטה שהנהגנו לפני שנתיים - מודל התקציב המשולב. לפני זה המפעל היה ענף ככל הענפים ודינם של אלה שעבדו בו היה כדינם של חברים שעבדו בענפי חקלאות או בענפי שירות. בהסברי שיכנוע ובעזרת מרצים מבחוץ - כולם חסידי שינוי - מכרו לנו גולם: הפרדת העסק מן הקהילה. הגולם כמו כל גולם, קם על יוצריו: יש מנכ"ל חיצוני במפעל שנוהג כמו

שלימדו אותו באיזו מכללה לניהול - כשאין אפשרות להעלות משכורות יש להמתיק-להשתיק התמרמרות בנתינת 'שי'. אם הקיבוץ דורש העברת סכום גדול יותר כדי לשלם לבנקים - כאן הפיקציה שמפעל הוא תאגיד עצמאי המנותק מן 'הקהילה' - מפטרים פועלים. ובתוך הקהילה האמורפית, הבלתי מוגדרת שיש לנו, הפרטנו וגרמנו להוצאות מעמדות: אלה שיש להם וטוב להם, ואלה שאין להם ובוכים. אתם, חברי הבוכים, גרמתם לאסון הזה במזימתם באישור מודל התקציב המשולב. וזה לא סוף הסיפור: למרות שהמודל הזה נכשל כישלון מחפיר, יוזמיו - בעיקר אלה שיש להם ורוצים יותר - יביאו להצבעה מודל עוד יותר גרוע וינסו לשכנע ש'רשת הבטחון' לא רק שתציל את הקיבוץ, אלא שהיא יותר קיבוצית מן הקיבוץ. אבל הפערים יגדלו, ואם בעלי המאה ימצאו שגודל המיסים שיוטל עליהם ע"י הרשות המוניציפלית (כפר הנשיא ז"ל) ומשרד מס הכנסה הוא גדול מידי, הם יעזבו. זה קרה בקיבוצים אחרים ואין הבטחה שזה לא יקרה אצלנו.

ומה הבסיס לשיכנוע שיביא אתכם לאשר את המודל הזה: ההבטחה ש'רשת הבטחון' תדאג לאיזון אי-השוויון שהוא חלק אינטגרלי של

שכר דיפרנציאלי מלא. היות ופסיכולוגית לא טוב לקרוא לתכנית שכר דיפרנציאלי - עלולים להבין שהמלך עירום - לכן מצאו כינוי טוב יותר. הטרגדיה היא שיש חברים שאומרים לנו: "אתה צודק אבל אי אפשר לחזור למה שהיה - הקיבוץ של פעם." (בזלזול אצל אלה ששונאים את המילה קיבוץ). יש דרך אחרת והיא של "הזרם השיתופי". אם יוזמי השינוי הטוטלי אכן דוגלים בדמוקרטיה, הם יסכימו להזמין דובר של זרם זה. אם לא יזמינו, סימן שמה שמעניין אותם זו שטיפת מוח.

בעצם קשה להבין מדוע המזכירה מתרעמת על פרסום הנפגעים הזועק לשמיים - בימינו אם לא שובתים, אם לא מבעירים צמיגים, אם לא מציגים מקרר ריק לפני התקשורת, אף אחד לא מניד עפעף. ומה באמת השתנה בימים אלה של שינוי? את ה'מתנה' שקיבלתי מן המפעל ביקשתי להעביר לתקציב גיל הזהב.

חיוב על פעולות הנהלת החשבונות

חברים שגרים בעיר, העירו לי שתשלום של שקל אחד על כל פעולה חשבונית שנעשית בהנהלת החשבונות הוא מוגזם ואפילו הבנקים לא מנכים בסדר גודל כזה. מסקנה: ההנהלה גוזרת גזרות שאין בהן שום הצדקה ומניחה שאם הכל עובר בשקט, סימן שאפשר לבלבל את הציבור כל הזמן. חז"ל קבעו שאין גזרות גזרות שהציבור אינו יכול לעמוד בהם. נערער.

לילות +30 במועדון החברים

צר לי שמסיבות אישיות לגיטימיות בהחלט, בוב ו' החליט להפסיק את הפעולה החברתית המבורכת שהפגישה גילאים שונים באופן בלתי אמצעי. לא מספיק לכתוב בדפי המידע שאנו עדיין חברה סולידריתם צריכים לעשות. תודה בוב.

תגובה למאמר המתנשא של המזכירה בעלון שלפני החג
אין - לא שווה תגובה.

שבת שלום - אריק א'

צוות לגידול דמוגרפי

ברצוני לשתף אתכם קצת במה שאנחנו עושים בצוות לגידול דמוגרפי ולדווח על מפגש הבנים השני שערכנו לפני כשלושה שבועות. הפעם לשכבת הבנים 25-30.

הצוות קם במטרה להגדיל את האוכלוסיה בכפר הנשיא בעיקר במשפחות וצעירים.

אוכלוסיה - כלומר כלל האוכלוסיה כולל אוכלוסיה זמנית ותושבים. החברה היא מרכיב מאוד חשוב באיכות החיים ולכן לא חשוב אם האדם הוא חבר או תושב, מבחנתינו הוא חלק אינטגרטיבי מחברתנו ופוטנציאל להשארות כאן גם בעתיד.

עסקנו הרבה בתחילת דרכנו בדרכים וברעיונות שונים להגדלת הנפח החברתי הצעיר שימשוך בסופו של דבר עוד צעירים לגור כאן. בדקנו אפשרויות של הבאת קבוצות שונות ובסופו של דבר הרעיונות ירדו מהפרק, אם בגלל חוסר בדיור מתאים, תעסוקה או הצורך בהשקעה כספית שאין לנו כרגע. בבדיקה שערכנו עם כמה צעירים כאן ובאזור, ובהתייעצות עם מחלקת הצעירים וההשכלה של

התק"מ, למדנו שרוב הצעירים אכן מעוניינים ומחפשים איכות חיים, חינוך וחיי חברה, אולם הם פחות מעוניינים להיות חברים ולשחק את "המשחק הקיבוצי", הם רוצים עצמאות, תעסוקה וכמובן גם בית משלהם.

אנחנו יודעים שלקיבוץ יש המון מה להציע מבחינת איכות החיים, השקט, הבטחון, החינוך והחופש לילדים וניסינו לראות איך אנחנו יכולים בכך להיות אטרקטיביים לחבריה הצעירים. מכאן גיבשנו הצעה שמסתמכת על הנ"ל והבאנו אותה בפני הבנים להתאמת ציפיות: עד שלא יהיה שיוך דירות, לא נוכל להציע לקנות בית בכפר הנשיא, אבל כן אפשר בשלב זה להיות תושב בכפר הנשיא ולשכור בית. אנחנו רוצים להציע להם לבוא, להיות כאן בשלב זה תושבים, לשכור את הבית ובהמשך כשהיה שיוך דירות והם יבחרו

להמשיך ולחיות כאן איתנו ולרכוש את ביתם, יתקדזו כל הסכומים ששולמו כשכר דירה מעלות הבית (למעשה כמו צבירת שנות ותק אצל חברים) בכך הדירה תוכל להיות שלהם, הם יוכלו לבצע בה שינויים כרצונם - כמו כל חבר אחר.

עבודה ופרנסה היא בכל מקרה באחריותם כמו אצל חברי הקיבוץ או אצל אנשים מחוץ לקיבוץ הם יוכלו להשתלב כאן בתחומים החברתיים כאשר מבחינה כלכלית הם עצמאיים. המעמד הזה הוא בדומה למעמד של דיירי השכונה צמודת קיבוץ כשההבדלים הם:

- א. זה בתוך גדר הקיבוץ.
- ב. הבתים בשכונה יהיו יחסית יקרים וברור שלא כל אחד יוכל לרכוש שם בית.

את ההצעה הזו שהיא מאוד ראשונית, הבאנו בפני הצעירים בשיחה שקיימנו איתם ובדקנו אם הכיוון, והרעיון מדברים אליהם ועונים על צרכיהם לפני שאנחנו מביאים אותם הלאה למוסדות הקיבוץ לאישור.

למפגש שהתנהל באווירה מאוד נעימה וטעימה, הגיעו כ-25 בנים/ות. הם בירכו על המפגש ועל היוזמה והדגישו שהצד החברתי מאוד משמעותי וחשוב להם. מצד אחד, אחדים ציינו את ההרגשה החברתית הקשה שהם חשים אצל הוריהם ומצד שני אמרו שאם באמת יהיו כאן צעירים בודדים וזוגות, זה בהחלט ימשוך אותם לגור כאן.

כמה בנים ובנות אמרו שהם אכן כרגע לקראת סיום לימודים או לקראת חיפוש מקום בצפון לגור בו, הקרבה למשפחה חשובה להם ורעיון כזה הוא בהחלט רלוונטי לגביהם. היו כאלה שאמרו שהרעיון מאוד נראה להם, אך כרגע הוא לא רלוונטי להם אם משום שהם עדיין לומדים או פשוט משום שעדיין לא בוחרים להתיישב.

בסיכום המפגש נרשמו כ-8 חברה שהרעיון רלוונטי לגביהם כעת או בעתיד הקרוב, לחלקם גובה שכר הדירה שאנו גובים הוא גבוה, השיקול הכלכלי מאוד חשוב להם כעת וכבר בדקו אופציות של השכרת דירה בנוף כנרת או בכרכום בגלל העלות הנמוכה יותר שם.

אנחנו מצידנו, הבטחנו להביא את ההצעה להנהלת הקהילה ולגלגל אותה הלאה עד לאישור וביצוע, ובתוך כך לבדוק גם את האפשרויות של הוזלת שכר הדירה של מי שרואה את עתידו כאן איתנו או מתלבט בכך וכמובן של מי שהוא בן שלנו.

אנחנו יודעים שענף השכרת הדירות מהווה מקור הכנסה חשוב וקובע, יחד עם זאת מצבנו הדמוגרפי כה מדאגה ולטווח הארוך אולי מדאגה יותר ממצבנו הכלכלי.

אנחנו, כזאת, רוצים את החבריה הצעירים כאן איתנו ולידינו ומי שיבחר להיות כאן חבר מה טוב ומי שלא, יוכל בכל זאת לגור איתנו ולהיות שותף איתנו בחברה.

ההצעה הזו היא לא פשוטה ואולי קצת מהפכנית וקשה בפרסום אחד לכלול ולספר על כל התלבטויות והפרטים שעולים אצלנו בישיבות ושעלו בשיחה אולם נשמח בשיחה לשתף ולענות על שאלות של כל מי שמעוניין וכמובן נתייחס להכל בישיבת הנהלת הקהילה שתדון בעניין.

בברכה, ושבת שלום - הצוות לגידול דמוגרפי: **ישראל, רותי גד', לאה, שרית, נירה, רחלי ויוחאי.**

דברים על קברו של חיליק

חיליק,

אני עומדת כאן וזכרת בפעם הראשונה שפגשתי אותך לפני 4.5 שנים. הלכת יד ביד עם שיפי על הדשא של חדרי החיילים ליד חדר האוכל. הלכתם לקראתי עם חיוך כל-כך גדול. נראתם לי שניכם כמו בתוך בועה של אושר שמרחפת בעולם נוגעת לא נוגעת באדמה. באותו זמן שיפי ואני היינו שכנות במשך תקופה ארוכה. היינו יושבות ביחד בסופי שבוע מחוץ לחדר ומקשקות שעות. אני ראיתי איזה אושר הבאת לחייה.

הזמן עבר, אתה סיימת צבא, אני עברתי חדר, שיפי ואני השתחררנו, אבל תמיד היתה התחושה שאתה ושיפי תמיד תהיו שם. לא משנה אם עבר הרבה זמן או מעט בין הפגישות שלנו, תמיד כשהתראינו, קיבלת את פני באותה הדרך האופיינית לך כל-כך - חיבוק חזק וחם (חיבוק חיליק, קראתי לו). נשיקה על הלחי. תמיד שאלת אם הכל בסדר עם מבט כזה דואג ומתעניין.

בשנתיים האחרונות לא הייתי כמעט בארץ. אני זכרת באחת הפגישות האחרונות שלנו כשבאתי לבקר בקייץ. כרגיל קיבלת אותי בחום. אתה ושיפי עמדתם לעבור לדירה גדולה יותר והכל היה הפוך, אבל הייתם שמחים. זוכר איך באמצע הלילה פתאום החלטנו אתה, שיפי, אופירה ואני לטפס מעל הגדר של הבריכה לשחיה לילית? ישבנו על קצה הבריכה, הכל היה כל-כך שקט ורגוע. ישבנו וקשקשנו בשקט. אני לא אשכח את זה לעולם. זוכר איך כשטיפסנו מעל הגדר כדי לצאת, פתאום עברה מכונית שהפתיעה אותנו ואחת מאיתנו, לא זוכרת מי זה היה כרגע, כמעט נפל. כמה צחקנו. במפתיע חזרתי עכשיו מחו"ל. כאילו שמלמעלה כיוונו אותי, כדי שאוכל להגיד שוב שלום, לראות עוד חיוך אחרון. אתמול הלכתי אליכם. נפרדנו ממך שיפי ואני כדי ללכת למרב. ואני לא מפסיקה לחשוב על המילים האחרונות. הכל היה כל-כך רגיל. חיליק, אנחנו כואבים את לכתך. כולנו.

למשפחת אמסלם רצינו לומר כמה אנחנו כואבים ומצטערים על אובדנכם. אנחנו מתפללים שתמצאו את החוזק והכוח להמשיך הלאה. אני חושבת שזה מה שחיליק היה רוצה. בשבילנו חיליק היה כבר בן כתר, אחד משלנו ואנחנו אותו תמיד נאהב.

לשיפי שלנו היקרה לנו כל-כך. אנחנו אוהבים אותך. עברה עלייך ועל המשפחה שנה מאוד לא קלה ורציתי לומר לך, לאמא, לעדי ולאסי שאנחנו פה ותמיד נהיה. ליבנו יוצא אליך, פנינה יקרה שלנו. אנחנו העדים לאהבה הגדולה והחזקה שהיתה בינכם ושום דבר לא ישנה זאת. חיליק, תמיד תשאר בזכרוננו בתור מה שבאמת היית - בן ואח אוהב, בן-זוג נפלא לשיפי וחבר אחד מהאדירים. יחסר לנו חיוךך.

דריה ובני כתת חרוב

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

<http://www.kfar-hanassi.org.il>

"ADULT: A person who has stopped growing at both ends and is now growing in the middle."